

Naa, det nyttede ikke at forfalde til Spekulationer. Han maatte se at nedkæmpe denne overdrevne Følsomhed, der i den sidste Tid havde ladet ham give sig saa værgeløs i sine skiftende Stemningers Vold. Det var paa Tide, at han gjorde en Ende paa sin Lediggang her og kom tilbage til sit Arbejde. Hvad han end kunde have forbrudt mod sig selv og andre, — i sin Kamp, i sin Flid, i sin ærlige Vilje til at udrette noget godt og nyttigt her i Verden vilde han vedvarende søge sin Retfærdiggørelse, om ogsaa den store Sejr skulde udeblive for ham.

Der blev aabnet et Vindu oppe i Hovedbygningen. Det var Baronessen, der endelig var kommen op af sin lange Eftermiddagshvile. Lidt efter viste hun sig paa Verandaen, sværmerisk draperet med en Kniplingsmantille, der paa sin spansk var fæstet bag paa Hovedet, — dertil stærkt pudret, som hun om Eftermiddagen gerne var det, for at skjule de betændte Pletter, der i Løbet af Dagen blomstrede frem i hendes Ansigt.

Per var med eet forsvunden. For ikke at blive ene med det forstyrrede Menneske havde han listet sig ud af Parken og gik nu ude paa Landevejen, der førte langsmed Engene op til Skoven.

Det var en af disse meget lyse og meget stille Sommeraftener, der med al deres Fred kan være saa uhjemlige; da den skyggeløse Jord strækker sig saa tavs og saa øde henunder en ligesom udslukt Him-